

Mnogovrstne novice.

* Med viharjem in snegom je 14. dne t. m. popoldne udarila strela v Črnilovu na Českem v cerkev, ki je silno škodo naredila; vsa streha s turnom je zgorela in dva velika in manjša zvonova sta se raztopila. Škoda se ceni na 20.000 gold.; deloma je cerkev asekurirana. — V kroniko letošnje zime imamo pač čudne elementarne dogodke zapisati: sredi meseca decembra s snegom vred grom in blisk!

Politične stvari.

Ozir na zadnje zborovanje zbornice poslancev letošnjega leta.

Zadnji dan državnega zbora je bil tako viharen, da zgodovina avstrijskega parlamentarizma enacega ne pomni. Celih 16 ur je trajala seja, polna burnih dramatičnih prizorov, hudih besedi in še hujših pogledov.

Dan od 18. na 19. decembra je bil za večino zbornice dan slave, za manjšino pa dan dobro zaslužene ponižanja. Desnica se je spela do odločnosti, kakoršna pristojna večini, ki ima cesarsko rodovino, cesarstvo, narode, vlado in svojo lastno čast brani proti sili besno-slepe liberalne druhali, ki je po svojih petelinih Skeneju, Graniču, Schönererju in Rechbauerju očitno izpovedala, da njen namen je ščuvanje in javno vznemirjanje narodov, a da ta namen hoče doseči s strahovanjem. Unidan je vladar sam pokazal, da se ne dá strašiti, ta dan pa je pokazala tudi vlada in zborova večina, da tudi ti ste zavedni si svojih dolžnosti, katere jim naklada bramba cesarske rodovine in države proti kupu zarotnikov, ki uže več pri pravi pameti niso.

Levičniki so hoteli prisiliti večino, da mora veljati dati vse, kar oni ukažejo, a na desnici so naleteli na možaka, ki jim je kos, kajti večina se ne dá več strahovati. Res! čudno bi uže moralo biti to, če bi zveza vladarja, vlade in zbornične večine — zadruga, za katero stojé narodi avstrijski — ne mogla ugnati svojati, katera je po svojem obnašanju v zadnji seji zbornice in po svojem vedenju zunaj nje razodela, da v divjosti svoji ne pozna več parlamentarne dostojnosti. Avstrijska zbornica poslancev ne sme postati pód, na katerem bi se razgrajalci v cilindrih prekucevali in pojali.

Glasovita seja se je ob 10. uri dopoldne pričela še precej mirno, čeravno so parlamentarni vedeži uže prerokovali nevihto. In prav so imeli, ker uže načrt postave o železnici po dolini reke Bosne je bil celih šest ur na rešet. Levičnikom ni šlo za to, da bi bila zavržena ta postava, kajti da bo od večine sprejeta, bilo je tudi njim znano; hoteli so le dražiti večino, tratiti čas in „skoz okna zbornice hujskati“, rogoviliti in škandal delati, da bi tako avstrijski parlamentarizem osramotili pred vsem omikanim svetom.

Skene, ki je obogatil se po kupčijah s cesarsko armado, se je predrznil vladarja samega vmesiti v svoj puhli govor, rekši, da v Avstriji ne bo bolje, dokler se cesar ne bo za nas brigal ravno tako, kakor za Ogre. Predsednik ga je pokaral, a to je premila kazen bila za takega predrzneža.

Ko je dr. Kronawetter predložil resolucijo, naj se dela pri tej železnici oddajo po javnem potu ponudb, je zopet eden levičnikov zahteval ustmeno glasovanje; resolucija pač ni bila sprejeta, a zopet se je potratilo precj časa po nepotrebnem.

V tem je kazalec ure pomaknil se uže na 5, in predsednik je ukrenil, naj seja prestane za dve uri, ob sedmih zvečer pa se zopet prične in vse izvrši, kar je še na vrsti. Tu pa vstane Schönerer, se ljuto zaletí v večino in zahteva, naj peticije o vredbi zemljišnega davka pridejo v razgovor pred poročilom o volitvi treh velikih posestnikov gornje-avstrijskih. Ko se o tem zopet ustmeno glasuje in poslanec Bärenfeind oddá svoj glas zoper predlog Schönererjev, nastane na levi rujojenje, kakoršno je slišati najbrže k večemu še v boji med divjimi narodi v Afriki ali med zverinami po ameriškanskih nenačetih gozdih!

Ob 7. uri zvečer se seja zopet prične, na vrsti so volitve iz gornje-avstrijskega velikega posestva. Nikdar v tej zbornici ni bilo še vse tako razdraženo, ko ta večer. Ko se na poročevalčevem odru prikaže vrli Lienbacher z debelo butaro pisem pod pazduho, zadóni z leve strani glasno: „aha!“ — a Lienbacher se za ta pozdrav levičnikov ironično zahvali s priklonom.

Grof Taaffe je bil ta večer mož. Kar je pozne ure uže govoril v obrambo vlade, gornje-avstrijskega deželnega namestnika in avstrijskega uradniškega stanú sploh, je najbolje, kar je on kedaj govoril in kako je po vsi pravici mesaril levičnike z neko plemenito zaničljivostjo, to je kazalo, da je mož na svojem mestu. Vendar prvi junak tega večera bil je Lienbacher. S tem, kar je sivi starček, pa še zmirom živi jurist, govoril, je res prekosil samega sebe. Besede njegove in dokazi sobili pravi bétí na glave levičnikom, ki so jih prav očitno mamili. In tako je obravnava o gorenjeavstrijskih volitvah velikega posestva, ki bi po nakanah bila imela končati se z razrušenjem večine, v rokah Lienbacherjevih postala proslavljenje desne stranke v parlamentarnem in moraličnem obziru.

Ob pol treh zjutraj so prišle na vrsto peticije o vredbi zemljišnega (gruntnega) davka. Poročevalec knez Lobkovic je naznanil, da jih je odsekova večina vse dobro pretresla in vladi oddala, da jih tudi ona nadrobno prerešeta in se ozira na-nje. Tu so imeli zopet levičniki vse svoje mehove napete. Za govornike se jih je na strah vsem drugim poslancem oglasila cela rajda, a po prvem nasprotnem govorniku jim je štrečno zmešal dr. Rieger s tem, da je predlagal konec razgovora in to podprl s tem, da državna zbornica pač nima pravice vleči pred sodbo centralne komisije, ki je urad samostojen, in da je uže čas ustaviti nepotrebno besedovanje. Predlog njegov je bil sprejet in govoril je le še en levičnik, potem pa se je pričel zopet prav divji ropot. Več ko 10 minut je bilo na levici vse pokonci, rujojenje, sikanje, žvižganje in vsake vrste čudne glasove je bilo slišati. Levičniki so drli proti ministrom, žugali s pestmi in ni veliko manjkalo do ravsa. Herbst je zadej ščuval, a Schönerer razsajal in še celó predsednika očitno in nesramno razžalil, kar je pa grof Coronini plemenito odbil. V specijalni debati je gališki poslanec Krczeczunowicz povedal levičnjakom, da je, kakor se vidi, zdaj uže tako daleč prišlo, da se mora poslancem drugih dežel zdeti, kakor bi bili na Dunaji ne več v stolici, ampak v kaki sovražni deželi. Temu krepkemu izreku je vsa desna stran burno ploskala. Pri glasovanju je zmagala desnica. Ura je bila uže — pol štirih zjutraj in soparica v zbornici taka, da se ne dá popisati.

Po dovršenem dnevnem redu je predsednik grof Coronini sklenil sejo, katero je vodil s tako izurjenostjo, kakoršne nima kmalu kdo o tako burnih razpravah.

Liberalci pa so v teh sejah očitno potrdili resnico prislovice, da — „oslepi, kogar Bog pogubiti hoče.“